

Bogății de nepătruns

11. Hristos, pacea noastră

Este la fel de interesant pe cât este de folositor să cercetăm căile lui Dumnezeu pe pământ. Atâta timp cât nu este o câtuși de puțină măsură de cunoaștere a lor, cum Dumnezeu a dezvăluit și revelat căile Sale în diferite epoci, ne este imposibil să înțelegem trecutul, prezentul sau viitorul – epoca Legi, natura creștinismului sau însușirile Împărăției de o mie de ani. În epistola către Efeseni găsim prezentarea completă a planului lui Dumnezeu cu privire la timpul actual, sau mai degrabă cu privire la poziția pe care El în harul Său suveran a dăruit-o celor care cred în Hristos Isus. Aceasta include în mod necesar referirea la anumite diferențe caracteristice care au existat între iudei și păgâni; de altfel ele sunt numite aici numai pentru a face clar desființarea lor totală în epoca actuală. Tocmai în acest context Hristos ne este prezentat ca pace a noastră, în timp ce El din cei doi (iudei și păgâni) a făcut unul singur și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii (Efeseni 2.14). Deci dacă noi vrem să înțelegem toată dimensiunea acestei expresii, atunci trebuie să ne ocupăm puțin mai îndeaproape cu adevărurile acestei epistole.

În primele 14 versete ale capitolului 1 este dezvăluit planul lui Dumnezeu, și anume mai întâi cu privire la binecuvântările particulare ale credinciosului și apoi cu privire la faptul că Hristos este Cap peste toate. Noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești (în contrast cu Israel, care a fost binecuvântat cu toate binecuvântările temporale pe pământ) în Hristos: „... după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit.” După aceea ni se spune, că Dumnezeu ne-a făcut cunoscut „taina voii Sale, după buna plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ; în El ...”. După aceea ne lovim de o diferență, care în cele ce urmează este deseori făcută; „... în care am primit și o moștenire, ... ca să fim spre lauda gloriei Sale, noi, care am sperat dinainte în Hristos; în care și voi ...” (Efeseni 1.3-6, 9-13). Pronumele „noi” și „voi” sunt aici foarte semnificative: primul se referă la iudeii care au crezut; ultimul se referă la păgâni. Căci după ce el a amintit creștinilor dintre păgâni că ei nu numai au crezut în Hristos, ci apoi au și fost pecetluiți în El cu Duhul Sfânt al făgăduinței, el adaugă: „... care este arvună a moștenirii noastre [aici se adresează atât iudeilor cât și păgânilor laolaltă]”.

Deci în pasajul acesta ne este prezentată – într-o explicație scurtă a planurilor lui Dumnezeu – însușirea esențială a epocii actuale, și anume unirea iudeilor și păgânilor, la care toate diferențele naționale sunt anulate în Hristos. Pe adevărul revelat în felul acesta întemeiază apostolul acum o rugăciune, care conduce la explicarea poziției actuale sublime, pe care Hristos o ocupă acum la dreapta lui Dumnezeu. El ne prezintă pe Hristos, înviat dintre morți, după lucrarea puterii tăriei lui Dumnezeu, „și L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; și a supus toate sub picioarele Lui și ca și Cap peste toate L-a dat Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.19-23).

Deci dacă prima parte din Efeseni 1 ne-a revelat planurile lui Dumnezeu în legătură cu fiecare credincios, în ceea ce privește poziția, pe care ei ar trebui s-o ocupe în apropierea Sa și în legătură cu El, partea a doua prezintă o introducere în planurile referitoare la Hristos, și

anume ca și Cap al Trupului, precum și poziția Trupului unit cu El. Căci Capul glorificat ni-L prezintă apostolul abia în capitolul următor, când el ne învață cum se realizează faptul, că credincioșii au fost uniți în felul acesta cu Hristos glorificat. Însă înainte ca el să poată face aceasta – căci în toate acestea este vorba de planul lui Dumnezeu, motiv pentru care și harul și dragostea Sa trebuie onorate, prin care devine clar că Dumnezeu a acționat din imboldul inimii Sale, potrivit cu ceea ce El este în Sine Însuși, precum și în voința Sa suverană -, el descrie mai întâi starea de odinioară a păgânilor și iudeilor. Nimic nu poate fi mai potrivit decât introducerea pe care el o face la tema aceasta: el tocmai a vorbit despre Adunare ca fiind Trupul lui Hristos, ca plinătate a Aceluia care umple totul în toți. Aceasta este Adunarea potrivit desăvârșirii planurilor lui Dumnezeu; însă ea a fost alcătuită din aceia care odinioară erau iudei și păgâni; și cu toate acestea ea este o creație, care există acum pe pământ. În timp ce acum apostolul coboară de la Capul în toată măreția Lui inegalabilă, la mădulare, el spune următoarele: „Și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării; printre care și noi toți [atât iudeii cât și păgânii] trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2.1-3).

Aceasta este imaginea stări de odinioară a mădularelor trupului lui Hristos – o imagine, care este așa de obscură, că nici o rază de lumină nu cade pe ea. Mort în greșeli și păcate – nici măcar un singur gând, o singură dorință sau un singur motiv nu era îndreptat spre Dumnezeu; căci moartea domnea în toată liniștea și singurătatea ei. Dar deoarece era vorba de oameni de pe pământ, și natura umblării lor este descrisă ca atare – o umblare dominată de veacul acesta, de puterea lui satan și de plăcerile cărnii. Așa este omul! Trebuie să ne mai mirăm, dacă aici se adaugă că noi eram de la natură copii ai mâniei? Desigur este bine pentru noi să reflectăm mai detaliat la această descriere, ca să învățăm ce este omul întotdeauna și ceea ce de fapt noi am fi meritat.

Noi nu avem câtuși de puțin ceva, pe care l-am putea prezenta lui Dumnezeu. Noi eram în întregime răi și subordonați puterii păcatului, a lui satan și a morții. Cum s-a realizat, că oameni aflați într-o astfel de situație au fost scoși din această stare și au fost uniți cu un Hristos glorificat? Răspunsul îl găsim în versetele următoare: „Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit pe când eram morți în greșeli, ne-a adus la viață împreună cu Hristos – prin har sunteți mântuiți - și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus ...” (Efeseni 2.4-6). Deci Dumnezeu a acționat așa – potrivit cu ceea ce El era, și anume bogat în îndurare -, prin aceea că a intervenit și a pus capăt stării noastre nenorocite și de pierzare; și El a făcut aceasta, așa cum am aflat din capitolul 1, după planul Său propriu, veșnic, și (așa cum citim aici) din cauza dragostei Lui mari cu care ne-a iubit. Prin aceasta ni se pune înaintea ochilor, că inima lui Dumnezeu este izvorul oricărei binecuvântări; și de aceea noi Îl putem vedea în revelarea Sa deplină numai în răscumpărare. Dumnezeu a intervenit în starea existentă pe baza a ceea ce El era ca Dumnezeu; și (să observăm contrastul) pe când noi încă eram „morți în păcate”. El a vrut să ne facă conștienți, că în noi era numai rău, însă în El era numai bine.

Deci Dumnezeu era, Cel care din inițiativa inimii Sale, potrivit cu ceea ce El era prin natura Sa – pe când noi eram încă în acea stare – „ne-a înviat împreună cu Hristos”. Pentru aceasta Hristos a trebuit să fie mort mai înainte. Și tocmai aceasta a creat posibilitatea lui Dumnezeu să devină activ pentru noi în îndurare și dragoste; căci abia după ce El a fost glorificat prin moartea lui Hristos la cruce în toate însușirile ființei Sale, El a putut să Se arate ca Dumnezeu al harului și al dragostei. De altfel referirea introductivă la Hristos stă aici în legătură cu o particularitate: nu un Hristos muribund, ci Hristos mort ne este prezentat aici. De aceea și

puterea, despre care este vorba în primul capitol, a fost revelată în Hristos, sau a devenit activă, atunci când El L-a înviat *dintre morți*. În această epistolă nu ne este permis să-L vedem mergând în moarte; mai mult chiar, noi Îl vedem aici ca fiind deja mort. Și tocmai aceasta ne arată una din caracteristicile specifice acestei epistole: iudeii și păgânii sunt priviți aici, nu ca în epistola către Romani – trăind în păcat, ci ca morți; și apoi avem înaintea noastră această minune a harului, că Hristos coboară în starea lor și ca să zicem așa zace mort alături de ei; deoarece aici ne aflăm pe terenul creației noi, totul începe din nou. Și tocmai în acest moment, când Hristos este văzut ca mort – ca și iudeii și păgânii, însă fiecare în păcatele lor -, Dumnezeu lucrează în îndurarea Lui nemărginită și pe baza dragostei Lui mari, cu care El ne-a iubit, și ne-a trezit, iudei și păgâni, împreună cu Hristos dintre morți. „Nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem” lucrează deci „după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești ...” (Efeseni 1.19,20). Trupul este văzut aici ca fiind deja complet, deoarece el este rodul planurilor lui Dumnezeu; și din acest unghi de vedere este privit și fiecare mădular al Trupului ca fiind înviat (simultan) cu Hristos. Mai întâi Hristos Însuși a coborât în starea noastră de moarte. Moartea Lui a îndepărtat orice barieră și a pus baza ca planurile lui Dumnezeu să se poată împlini, că El a dat frâu liber inimii Sale – și deja s-a arătat efectul uimitor al puterii Sale, care a venit pe această scenă, unde Hristos și mădulele Trupului Său zăceau, L-a ridicat din moarte și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești – mult mai presus de orice căpetenie și orice autoritate și orice putere și orice domnie și orice nume, care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; și această putere ne-a înviat și pe noi împreună cu El.

Însă aici este și mai mult: înainte ca apostolul să continue, el ne amintește mai întâi, că noi am fost mântuiți prin har – foarte precis, prin nimic altceva, decât numai prin harul curat, suveran -; și el dorește să ne facă aceasta cunoscut, pentru ca noi să aducem lui Dumnezeu laudă și preamărire. Apoi el adaugă: „... și ne-a înviat împreună [iudei și păgâni] și ne-a așezat împreună [iarși iudei și păgâni în aceeași măsură] în locurile cerești în Hristos Isus ...” Puterea care ne-a înviat pe noi, ne-a și înălțat și ne-a așezat în Hristos în locurile cerești, și anume deja acum, în timp ce trupurile noastre mai sunt încă pe pământ, „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus” (Efeseni 2.7). Păcătoși sârmani dintre națiuni și dintre iudei neascultători și împotriviți sunt aduși într-o poziție, în care Se află Hristos, și anume prin puterea care L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, ca astfel să facă cunoscut bogăția nespus de mare a harului Său, care a lucrat acestea. O Maria Magdalena și un tâlhar răstignit vor fi martori ai acestor lucruri în suita Fiului lui Dumnezeu în glorie.

După ce ne-a prezentat clar planurile lui Dumnezeu în împlinirea lor și desăvârșirea creației noi, în care noi am fost aduși deja astăzi, uniți cu Hristos, în continuare el se adresează națiunilor și le amintește de starea lor din trecut precum și de mijlocul prin care ei au ajuns să savureze privilegiile și binecuvântările lor actuale, dar și de poziția, pe care ei au ocupat-o aici pe pământ – împreună cu credincioșii dintre iudei. „De aceea”, așa scrie el în continuare, „amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne, erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.11,12). Deci aceasta era starea păgânilor în contrast cu starea lui Israel; căci aceștia erau într-adevăr, așa cum arată începutul capitolului, la fel ca păgânii din fire, copii ai mâniei, însă ca popor, pe care Dumnezeu în suveranitatea Sa l-a ales pe pământ, ei aveau privilegiile (Romani 3.2; 9.4,5), la care păgânii nu aveau nici un drept sau pretenții. De aceea ei, păgânii, erau și fără Hristos; niciodată Mesia nu le-a fost făgăduit; ei erau străini de drepturile de cetățenie ale lui Israel și drept urmare nu aveau nici un drept la privilegiile și făgăduințele

acestui. „Dar acum”, scrie Pavel în continuare, „în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe [o descriere obișnuită a națiunilor; vezi Faptele Apostolilor 2.39], v-ați apropiat prin sângele lui Hristos. Pentru că *El* este pacea noastră, care din cei doi a făcut *unul* și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduiești, pentru ca pe cei doi [iudei și păgâni] să-i creeze în Sine într-*un singur* om nou, făcând pace; și ca să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-*un singur* trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia. Și, venind, a vestit Evanghelia: pace vouă celor de departe [păgâni] și pace celor de aproape [iudei]” (Efeseni 2.13-17).

În primul rând rămânem uimiți, dacă vedem ce loc deosebit acordă Duhul lui Dumnezeu permanent și cu mare bucurie sângelui lui Hristos. Ca pretutindeni în Scriptură, și aici el este făcut fundamentul, baza pe care s-au împlinit toate conform planului lui Dumnezeu. Căci tocmai prin sângele lui Hristos, prin faptul că El Și-a dat viața – căci viața este în sânge -, Dumnezeu putea să acționeze în lucrarea de răscumpărare conform inimii Sale; căci sângele a împlinit toate cerințele sfințeniei Sale și L-a glorificat în tot ce este El. Astfel El este glorificat în fiecare care crede în Domnul Isus. La fel era și aici sângele lui Hristos, care a adus aproape păcătoși dintre națiuni, căci „după ce El a făcut pace prin sângele crucii Sale” (Coloseni 1.10), El poate împăca cu Dumnezeu pe toți cei care odinioară erau străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele (Coloseni 1.21).

Acest adevăr nivelează drumul spre afirmația, că Hristos este pacea noastră. El este pacea noastră, și anume, nu numai cu Dumnezeu, ci și în ce privește relația dintre iudei și păgâni; și El este această pace tocmai prin moartea pe cruce, care a pus și baza pentru împăcarea celor doi – atât a unuia cât și a celuilalt; căci prin aceasta El a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, care a despărțit pe iudei de toate celelalte popoare ale lumii. În Felul acesta Dumnezeu i-a pus deoparte pentru Sine, le-a dat Legea Sa și i-a subordonat domniei Sale; însă noi știm foarte bine cât de repede au încălcat ei Legea și nu au respectat poruncile Sale, așa că Legea a devenit o slujbă a condamnării și a morții. Moartea lui Hristos a îndeplinit în aceeași măsură cerințele lui Dumnezeu referitoare la iudei și la națiuni, căci El a preluat asupra Sa toată responsabilitatea noastră și prin aceasta a surpat zidul de la mijloc, care despărțea pe cei doi unul de altul, căci acum amândoi trebuiau – atât unul, cât și celălalt – să fie salvați nu prin faptele Legii, ci pe baza harului. În felul acesta El a înlăturat vrăjmășia dintre cei doi – Legea poruncilor în orânduiești -, pentru ca El în Sine Însuși din cei doi să creeze *un singur* om nou și astfel a făcut pace (prin aceea că iudei și păgâni în aceeași măsură, prin credința în El și prin Duhul Sfânt coborât din cer, devin uniți în El); și amândoi trebuie acum împăcați cu Dumnezeu într-*un singur* Trup prin cruce, prin care El a nimic și vrăjmășia. Și pe baza a ceea ce El a înfăptuit pe cruce, El putea veni acum să vestească iudeilor și păgânilor pace în aceeași măsură; căci fiecare, care era îndreptățit prin credință, trebuia acum să aibă pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.

De aceea faptul că El este pacea noastră stă în legătură cu Trupul lui Hristos. În epocile trecute, Israel era un popor pus deoparte; și în Împărăția de o mie de ani Israel va ocupa un loc de frunte; însă acum au fost înlăturate toate aceste diferențe. „Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber, nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți *una* în Hristos Isus” (Galateni 3.28; Coloseni 3.11). Aceasta s-a arătat deja în slujba apostolului, căruia i-a fost încredințată în mod deosebit slujba pentru Trupul lui Hristos. Când el mărturisește înaintea lui Agripa despre convertirea lui, el descrie arătarea Domnului, care i-a zis: „Ridică-te dar și stai pe picioarele tale; căci pentru aceasta M-am arătat ție, ca să te rânduiesc slujitor și martor, atât al celor ce ai văzut, cât și al celor în care Mă voi arăta ție, scoțându-te din poporul [iudeilor] și din națiunile la care Eu te trimit” (Faptele Apostolilor 26.16,17). Prin urmare el este văzut ca

neavând nici o cetățenie, deoarece el a fost scos atât dintre iudei, cât și dintre națiuni, ca să fie un fel de model pentru slujba sa.

Acesta era noul, care nu a fost făcut cunoscut în celelalte generații (Efeseni 3.5). Cu toate că era vorba de planul veșnic al lui Dumnezeu, facerea lui cunoscut a fost reținută, până când Hristos a fost lepădat. Într-adevăr iudeii știau prin profeții lor, că și națiunile vor fi binecuvântate prin El Însuși, însă nicidecum nu-și puteau imagina „că națiunile sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelie” (Efeseni 3.6); și astfel chiar și numai propovăduirea acestui adevăr a provocat dușmănia lor cea mai înverșunată. Dar tocmai acesta era planul lui Dumnezeu, și acest plan a fost împlinit în Hristos, așa că noi putem spune acum: „Pentru că El este pacea noastră, care din cei doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii.” Deci mai întâi El a făcut pace prin sângele crucii Lui (Coloseni 1.20); după aceea El a venit și a vestit pace, atât păgânilor, cât și iudeilor (Efeseni 2.17); drept urmare El a împăcat pe toți care cred cu Dumnezeu (Efeseni 2.13; Coloseni 1.20,21); și în afară de aceasta El a făcut pace între iudei și păgâni, prin faptul că El din cei doi a creat *un singur* om nou în Sine Însuși (Efeseni 2.15). De aceea noi putem spune acum, că Hristos – în cel mai larg sens al cuvântului – este PACEA noastră. Însă pentru întregirea subiectului trebuie să îndreptăm atenția spre consecințe, în mod deosebit în legătură cu adevărul acesta.

După ce apostolul a arătat cum s-a ajuns ca iudeii și păgânii să fie aduși împreună, prin faptul că ei au fost uniți între ei în Trupul lui Hristos, acum el vorbește despre alte poziții și relații care rezultă din acest fapt. Pacea a fost vestită atât celor de departe cât și celor aproape; „Pentru că, prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, printr-un singur Duh” (Efeseni 2.18). Ce contrast față de odinioară! În epoca dinainte – până la moartea lui Hristos – iudeii, ca singurul popor de pe pământ, aveau intrare (prin marii preoți ai lor) în prezența directă a lui Dumnezeu. Dar după ce perdeaua a fost ruptă și Hristos S-a înălțat la cer, toți cei care cred, fie ei iudei sau păgâni, au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței, care este și Duhul înfierii, prin care noi strigăm: „Ava, Tată!” (Romani 8.15). Deci prin Hristos amândoi au intrare la Tatăl printr-*un singur* Duh. Față de amândoi Hristos stă în aceeași relație; amândoi au același Duh, și amândoi sunt în aceeași măsură copii; de aceea sunt amândoi în aceeași poziție de apropiere și savurează același privilegiu în a intra.

Aceasta conduce la alte binecuvântări: „Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși, în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul, în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.19-22). În măsura în care acum în Trupul lui Hristos au fost anulate toate diferențele și privilegiile naționale, ei toți stau pe pământ deja în aceeași relație cu Dumnezeu. Toți stau pe același teren, așa că niciunul nu se poate ridica deasupra celuilalt. Păgânii au pierdut caracterul de străini și împreună cu iudeii sunt introduși în drepturile cetățenești ale sfinților și în privilegiul de a fi oameni din casa lui Dumnezeu; căci ambele au fost create pe aceeași bază, și anume pe Hristos, Piatra de colț.

După aceea apostolul scoate în evidență două însușiri, ambele stând în legătură cu faptul că sfinții sunt uniți cu Hristos în felul acesta deja pe pământ; și ambele sunt de o importanță majoră. În primul rând: deoarece ei au fost clădiți împreună pe același fundament, se spune despre ei – sau despre clădirea, pe care ei o constituie -, că ei cresc spre a fi un templu sfânt în Domnul. Atenție deosebită merită expresia: „... crește spre a fi un templu sfânt în Domnul.” Deci el nu este încă gata, ci se află încă în construcție; și activitatea de construire va dura până va reveni Domnul, când fiecare piatră vie va fi la locul ei stabilit. Așa cum la clădirea

11. Hristos, pacea noastră

templului lui Solomon „și casa, când a fost zidită, a fost zidită din piatră pregătită în totul mai înainte”; „și nu s-a auzit nici ciocan, nici secure, nici vreo unealtă de fier, în casă, când a fost construită” (1 Împărați 6.7), la fel și construirea acestui Templu se va face în toată liniștea, prin aceea că fiecare piatră va fi pregătită mai dinainte și apoi va fi clădită la locul pregătit ei pe fundament. Căci Dumnezeu Însuși este Ziditorul, și lucrarea Lui nu este văzută de oameni; dar când va fi terminată, atunci ea va fi marcată de mâna Sa și va purta pecetea desăvârșirii gândurilor și planurilor Sale. Apostolul Ioan scrie în privința aceasta: „Și a venit unul din cei șapte îngeri, care avuseseră cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte plăgi, și a vorbit cu mine, spunând: «Vino aici: îți voi arăta mireasa, soția Mielului!» Și m-a dus, în Duh, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer, de la Dumnezeu, având gloria lui Dumnezeu. Strălucirea ei era asemenea unei pietre foarte prețioase, ca o piatră de iaspis cristalin ...”, acesta este Templul terminat; căci după descrierea cerurilor noi și a pământului nou vedem această cetate coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și apostolul spune: „Și am auzit din cer un glas puternic, spunând: «Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii!»” (Apocalipsa 21.9-11, 2,3). Ce privilegiu minunat să fi o piatră în Templul lui Dumnezeu, în acel Templu, care veșnic va fi îmbrăcat și împodobit cu gloria lui Dumnezeu! Iudei au fost binecuvântați în chip minunat, prin aceea că aveau Templul din Ierusalim, la locul unde Dumnezeu locuia între heruvimi și Se arăta poporului Său în glorie în Șehina. Însă credincioșii din timpul de acum constituie ei înșiși templul, așa că în toată veșnicia vor fi locuința lui Dumnezeu.

Însă nu abia atunci, ci deja acum ei constituie o locuință a lui Dumnezeu în Duh (Efeseni 2.22). În locul acesta nu vom intra în detalii referitoare la diferitele denumiri în diferite epoci ale Casei lui Dumnezeu, și nici nu ne ocupăm cu diferența între casa construită de Dumnezeu și casa, a cărei construire a fost încredințată responsabilității omului (1 Corinteni 3). În această epistolă este prezentat numai faptul, că în această epocă credincioșii constituie casa lui Dumnezeu, că Dumnezeu locuiește realmente pe pământ, că noi am fost zidiți în Hristos pentru a fi o locuință a Sa în Duh. De aceea există și astăzi un loc al binecuvântării pe pământ, și anume acel domeniu pe care Duhul Sfânt îl posedă și îl locuiește. Toate celelalte, care sunt în afara acestui domeniu, stau sub autoritatea lui satan; și de aceea nu este un privilegiu neînsemnat să fi în locuința lui Dumnezeu pe pământ.

Acestea sunt numai câteva din cele mai distinse însușiri ale epocii actuale, numai câteva din ceea ce rezultă din faptul că Hristos este pacea noastră. El să ne facă să înțelegem mai deplin locul minunat, pe care El ne-a strămutat, ca urmare a răscumpărării înfăptuite, a înălțării Lui la dreapta lui Dumnezeu și al prezenței Duhului Sfânt pe pământ!

*Aceluia care din dragoste ne-a dat
Dovezi ale dragostei Sale,
Spre mântuire sângele Și-a vărsat,
Ca viață să poată avea fiecare.
A Lui să fie puterea, onoarea și-mpărăția –
Gloria pe pământ și-n toată veșnicia.*